

ἐκεῖνο τὸ βαρὺ σῶμα ἐστρέφετο περὶ τὸν ἕνα πόδα ὡς περὶ ἄξονα δίκην παιδικοῦ σβούρου.

Ἄποσπάσατε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων, ἀποδώσατέ τον εἰς τὴν σκηνὴν καὶ θὰ πλουτίσητε τὴν χορογραφίαν δι' ἐνὸς ἀντιπροσώπου ἀξίου νὰ βαστάσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του ὄλην ὥραιαν τέχνην.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε φαίνεται συναίσθησιν ἰδιάζουσαν τοῦ ἑαυτοῦ του. Τραυλίζων ἐκ μέθης καὶ μὲ κρανιδιώτικην προφορὰν ἔλεγεν εἰς ἕνα τῶν συντρόφων του :

— Γύρισε ὅλο τὸν κόσμον, ἂν βρῆς σὰν κ' ἐμένα ἄνθρωπο, κρέμασέ με σ' τὴν καρμανιόλα.

Ἡ ὁμὰς τῶν λεμβούχων ἐβουθίζετο, ὡς σῶμα ὄπερ βαθμηδὸν καταβρέχεται καὶ καταδύει, εἰς τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὴν μέθην.

Τί ἀπαισία ἱεραρχία, ἧς μετ' εὐλαβείας διέρχονται ὄλας τὰς βαθμίδας, ὡς νὰ ἦσαν Δεληγιάννηδες ἢ Κουμουνοῦροι οἵτινες ἀπὸ γραφίσκων καὶ δικολαβίσκων ἀνερρίχθησαν τὸν μέγαν ἴστον τοῦ πρωθυπουργοῦ ἢ τοῦ ὑπουργοῦ!

Ἐρχισαν ἀπὸ βραχέως, Ἐαν ἤδη ὤραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, διήλθον τὸν σταθμὸν τῶν πικρῶν καὶ ἐλλιμενίσθησαν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον μεσκουλάνδξαν.

Οἱ ἐργάται τῆς θαλάσσης μεταβαλλόμενοι εἰς ἐργάται τοῦ οἰνοπνεύματος!

Τὰ ἄσματα τῶν συνοδεύοντο ὑπὸ κτυπομουσικῆς ἐπὶ τῶν τραπεζῶν. Μοὶ ἤρρεσεν ἡ λέξις, ἣν γράφομεν κυρτὴν ἐκ τοῦ διστίχου :

Ἔλα ἔλα πέρδικά μου

Ἔ τ' ἀγκαλάκια τὰ δικά μου.

Καὶ τὸ ἐξῆς τετράστιχον :

Τώρα πέντ' ἔξη μέραις

Ἔνα Ῥωμηόπουλο

Τὸ νοῦ μου τὸν ἐπῆρε

Τὸ καστανόπουλο.

**

Ἔ! καλονυχτιζόμεθα ;

— Ἄφου τό θέλεις ;

— Δοιπὸν, καληνύχτα, ἢ καλλίτερα, καλημέρα, διότι τὸ ὥρολόγιον σημαίνει τὴν τετάρτην, ἐν ᾧ ἔξαθεν τοῦ Καρφενοῦ βομβεῖ πολιτικῆ λίμα, ἐξ ἧς ἐπίτρεψον ἕνα τῶν δυνατῶν ἐχθρῶν της νὰ μὴ ἀκούσῃ οὔτε λέξιν.

Καλιδάν.

ΓΝΩΜΗ.

Κακῶς, κάκιστα τὸ πολύκροτον ἐκεῖνο ἐπίγραμμα : Ἐνθάδε κεῖται Μόσχος, δὴ χρόνος οὐκ ἔσπε βοῦν γενέσθαι, ἀπεδόθη εἰς χεῖρα σχολαστικοῦ, εἶνε ἀπεναντίας ἔργον ἀνθρώπου εὐφμεστάτου δηλοῦντος ὅτι ὁ μακαρίτης Μόσχος δὴν ἐπρόφθασε νὰ . . . νυμφευθῆ.

Πετεινός.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Καὶ πάλιν οἱ Πειραταὶ ἐσύναξαν κόσμον εἰς τὸν Ὀρφέα. Ἔως τῶρα ἐγνωρίζαμεν ὅτι οἱ πειραταὶ τρομάζουσι τὸν κόσμον, οἱ Πειραταὶ ὁμῶς τοῦ φίλου κυρίου Ἀλεξάνδρου Ἄλφα Δεονάρδου συνάζουσι τὸν κόσμον.

Ἔινε τετάρτη παράστασις κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ θιάσου.

Ἔινε πρώτη κατὰ τὸ ἰδικὸν μας.

Οἱ Πειραταὶ τὴν κυριακὴν πρώτην φορὰν παρεστάθησαν μὲ τόσην ὄρεξιν, μὲ τόσην χάριν.

Ὁ Σπύρος ἦτο ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ Μεξικὸν τῆς τέχνης του.

Ὁ Νιόνιος ἐλάμβανε πόζαις ποῦ ἀμφιβάλλομεν ἂν ὁ Ἄνδρέας θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν μιμηθῆ.

— Ἄμ ὁ Ζουανὲς ;

Ὁ Ζουανὲς, παιδί μου, ἦταν Πειρατῆς πρώτης.

Καὶ ὁ Θεοδώρης ἄρχισε νὰ γίνεταί καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος πλέον. Τοῦλάχιστον ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦτο ἠθοποιός.

*

**

Ὁ Ῥιβέίρος ὁμῶς εἰς τὴν τετάρτην πράξιν ἐθαυμάσθη πολὺ. Ὁ σπασμωδικὸς του γέλως ἦτο πολὺ ἐπιτυχημένος καὶ ἐμαρτύρει τέχνην ἀρκετὴν ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡμποτίλια ἦτον γεμάτη ἀπὸ σωστὰ κρασί.

*

**

— Ἔ! ἀρκεῖ διὰ τοὺς ἠθοποιούς.

*

**

Τὸ δρᾶμα τοῦτο κατήντησε δημοτικὸν πλέον. Οἱ ἀπὸ τοῦ ντουβαρίου μετ' εὐδαιμονίας κρεμάμενοι πόδες τὸ ἔμαθαν ἰπόζω. Φαντασθῆτε ὅτι προλαμβάνουσι τοὺς ἠθοποιούς.

Ἐν τῇ σκηνῇ καθ' ἣν πρόκειται νὰ δεθῶσιν ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ἀμερικανός, λέγει ὁ Θεόδωρος :

— Τί εὐτύχημα, κύριε Ἀμερικανέ.

Προλαμβάνει δὲ τὸ ντουβάρι :

— Ὡὰ φάτε δέσιμο ποῦ θὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάλογος.

*

**

Ἐχομεν καὶ διάλογον ἰδιαιτερον ἐπὶ σκηνῆς, τὸν ὁποῖον ὁ φιλόμουσος μεταφραστῆς παρέλειψεν.

Ὁ Ζουανὲς λέγει ἐν τινὶ σκηνῇ :

— Ἀρχηγὲ ὁ ἥλιος ἔδυσεν.

Ἄλλ' ὁ ὑποβουλεύς μὴ ἀκούσας τὴν ῥῆσιν ἐπαναλαμβάνει μὲ φωνὴν ἠθοποιοῦ.

— Ἀρχηγὲ ὁ ἥλιος ἔδυσεν.

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνει βλέπων τὸν Ζουανὲς σιωπῶντα :

— Ζουανὲς, ἀρχηγέ, ὁ ἥλιος ἔδυσεν.

Τότε ὁ Ἄνδρέας ὑποκρινόμενος τὸν Νιόνιον διευθυντὴν τοῦ θιάσου λέγει ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν ὑποβολέα :

— Τὸ εἶπε, τὸ εἶπε.

*

**

Ἔτερος παραλειφθεὶς διάλογος :

Ἄνδρέας. Πρέπει νὰ γνωρίζης ὅτι ἡ βολὴ τοῦ Ἄνδρέα δὲν πηγαίνει ποτὲ εἰς τὰ χαμένα.

Μαξιλαροπώλης. Ὁραῖα μαξιλαράκια.

*

**